

Пѣйчо и Недѣлчо бѣха нераздѣлни другарчета. Сутринъ ставаха по изгрѣвъ-слънце и играеха заедно до ввчерта. Пѣйчо бѣше по-голѣмъ съ една година и свирѣше съ дрѣнова свирка. Недѣлчо пѣкъ, като не знаеше да свири, седѣше на дълга джбова греда и гледаше, какъ чевръсто бързатъ прѣститѣ на Пѣйча по дупкитѣ на свирката.

Двамата другари знаеха много игри. Можеха да прескачатъ низкия плетъ, да хвърлятъ тояжки въ въздуха, да замѣрватъ съ камъни продупчената тенекия въ Недѣлчовия дворъ, да ловятъ пеперуди, да плетатъ вѣнци отъ полски цвѣта, но най-много обичаха да играятъ хоро.

Презъ едно лѣто Пѣйчо и Недѣлчо излѣзоха на полето, тръгнаха по широкия пѣтъ и пристигнаха радостни на Пѣйчовата нива. Жетваритѣ бѣха изкарали нѣколко пости и по ожннатото мѣсто се търкаляха

едри, кичести снопи. Пѣйчо изтича до най-близкия снопъ, изправи го и продума на Недѣлча:

— Хайде да изправимъ всичките снопи и да ги наредимъ като на хоро. Азъ ще засвирия съ свирката, а пѣкъ ти ще поведешъ хорото. Искашъ ли?

— Пѣйчо, знаешъ ли какво хоро ще направимъ? Ще заградимъ цѣлата нива и всички снопи ще разиграемъ! — зарадва се Недѣлчо.

И двамата се разтичаха изъ нивата събраха снопитѣ, наредиха ги въ кръгъ и ги изправиха. Недѣлчо застана до първия снопъ, мушна ржка въ пояса му и загледа другаря си въ ржцетѣ. Пѣйчо извади дрѣновата свирка, докосна я до устнитѣ си, духна нѣколко пѣти въ нея, следъ това изчичули уста и засвири хороводна пѣсенъ. Недѣлчо се провикна съ тънкото си гласче и заигра на мѣсто. Свирачѣтъ мина покрай него, намигна му